

naar dette provisoriske Aar er forløbet. Deres Antal er, som sagt, meget ringe, og Pluraliteten vil bestaae af Folk, der, som jeg før sagde, have tilsat deres Hælbred i Statens Tjeneste; om man saa vil pensionere, eller om man vil lade dem blive staaende fremdeles paa halv Sold, er et Spørgsmaal, som vistnok er den næste Rigsdag overladt til Afgjørelse; men jeg har trøet, at det kunde være mig tilladt at udtale mine Anskuelse derom. Jeg maa gjentagende protestere mod den Bestyrelsing, som om jeg ved det foreliggende Forslag har villet foregribe den fremtidige Ordning af Reserven, men jeg maa vel have den samme Ret, som enhver Anden, til ogsaa at udtale mig efter mine Anskuelse om Maaden, hvorpaa Krigsreserve-Officererne i Fremtiden skulle behandles. Jeg vil ikke følge den ærede Taler i hans Anskuelse om, hvad man kan udrette med øvede, og hvad man kan udrette med uøvede Soldater; jeg veed, at vi heri ere hinanden diametralement modsatte; jeg frasalder ikke mine Anskuelse, han frasalder ikke sine. Efterhaanden vil Armeen komme hjem, og jeg vil da opfordre den ærede Taler til at henvende sig til alle de Hjemkomne, saavel Officerer, Underofficerer som Soldater, og spørge dem, hvad Forskjel der er paa øvede og uøvede Soldater. (Tscherning: Det veed jeg meget godt. Ja.) Fra Felttoget i 1848 skal han ikke kunne drage nogen sikker Slutning, da Krigen blev ført med meget lange Mellemrum, og efter Slaget ved Slesvig foresaldt Føgtningerne i gennemskaaet Terrain. Havde Kampen fundet Sted i aabne Sletter, vilde den ikke øvede Reserve neppe have vist sig voren til at maale sig med Linietropperne. Jeg anseer det nødvendigt — og den ærede Taler maa undskyde, at jeg her kommer tilbage paa den fremtidige Ordning af Hærvæsenet, uagtet dette Spørgsmaal ikke foreligger — thi han synes mig at insinuere, at jeg vilde foregribe den fremtidige Ordning; jeg anseer

det altsaa nødvendigt, ikke alene at der er løsnede Cadres, men at der er jævnlige Baabevælsler (Hør!) af selve Reservens Afdelinger; ellers vil den ikke stifte nogen Nytte; thi man maa ikke regne paa, at det, som denne Gang, vil skee, at Krigen begynder successtot, og at Tropperne efterhaanden kunne øves og dannes til Krigen; der kunne indtræffe saadanne Omstændigheder, at man strax skulde træde i Marken med den fulde Styrke, og, er den da ikke øvet, vil det blive maadelige Soldater. Jeg maa nu slutte med, gjentagende at anbefale Krigsreserve-Officerernes Vilkaar til den ærede Forsamlings Forsorg, og jeg nærer det Haab, at den — skal jeg sige det reent ud (Tscherning: Ja!) — at den Ugunst, der hviler paa mig, ikke falder tilbage paa dem, hvis Sags uheldige Forsvarer jeg er.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Tscherning: Jeg kalder hele Thinget til Vidne paa, om der nogenstunde fra min Side, enten i Udvalgets Møder eller her i Salen, er fremkommet Noget som helst, der tydede paa en ugunstig Stemning enten mod Ministerens Person eller mod ham som Minister (Nei! Nei!); jeg vil spørge Thinget, om jeg ikke til enhver Tid af yderste Gode har gjort mig Umage for at vise i det gunstigste Lys det, der forekom Møderne at være vrangt i dets Fremtræden, der idetmindste ikke parrede sammen med vore forskjellige nu gjældende Love (Jo! Jo! Hør!).

Rettelser.

- Nr. 255 Sp. 4045, L. 11 f. n. „ligesaa mange i“ læs: „alle de for“.
 — — Sp. 4046 L. 20 f. o. „hensynsloft“ læs: „hensynsloft“.